

Berg: Anledningen til denne Forespørgsel er udtrykt i Forespørgselsens Text med de Ord: „Den i den arbejdsende Befolkning stedfindende Nød.“ Jeg tror, at jeg hverken ligeoverfor Thinget eller den høitærede Minister behøver at føre noget Bevis for dette Udtryk's Rigtighed, eller for, at der for Liden finder Nød Sted i høiere Grad end sædvanlig blandt den fattigere Del af den danske Befolkning. Det kan heller ikke vel være anderledes. Vi have i flere Aar været i en nedadgaende Periode, og vi lide ogsaa her, om end i mindre Grad end andetsteds, under Efterveerne af tidligere Perioder, som ikke have været fri for Svindel. Medens vi vel have haft en god Høst i det sidste Aar, er der gaaet to temmelig flette Høstaar forud, og naar man ser hen til de lave Priser, har Landbefolkningen utvivlsomt ikke været i Stand til at dække de Huller i økonomisk Henseende, som en tidligere Tid har skabt. Dette har lært Befolkningen i dens Helhed eller i alt Fald givet den en Paamindelse om at holde sig mere tilbage med Hensyn til Udgifter, som kunne spares; og dette har atter ført til, at den Del af Befolkningen, der lever af Haandværk, Industri og deslige, har maattet faae en Tølelse af Lidens Knappehed, og har maattet afskedige mange Arbejdere, som de ellers under ordinære Forhold kunde have beholdt. Til disse almindelig bekjendte Omstændigheder kommer endnu den lange og strenge Vinter, som har ført med sig, at der er Mange, ikke blot blandt Arbejderbefolkningen i indskrænket Forstand, men ogsaa blandt Arbejderbefolkningen i dette Begrebs videre Betydning, som ofte savne det Nødvendige til Livets Ophold, hvilket turde være Resultatet af de Forhold, hvorunder vi leve. Det er ligesom sikkert, at dette Tryk ikke blot rammer dem, som neppe kunne fortjene Brødet under almindelige Forhold, men ogsaa mange af dem, som hellere end gerne ville og under almindelige Forhold ogsaa meget godt kunne fortjene deres Livs Ophold. Efter at have gjort disse korte Bemærkninger skal jeg ikke længere opholde mig ved denne Side af Sagen, idet jeg antager, at mine Bemærkninger ikke ville blive modsagte af Nogen. Der finder virkelig en saadan Nød Sted, som bør afhjælpes. Nu er det ingen Tvivl underkastet, at man overalt i Landet i det Stille og til dels ogsaa aabenbart ad privat Vel søger at gjøre godt for at løse den Opgave, som er omtalt her i denne Forespørgsel; men Forholdene ere af den Bestaffenhed, at det ikke er muligt for de enkelte private Folk at løse denne Opgave; thi

Trangen til Hjælp er saa almindelig, at de ikke formaa det, og da disse private Folk ofte sidde i en Bedrøft, som nødvendigvis kræver deres Tid, ville de ofte være aldeles ude af Stand til at forene Kjærlighed imod de Trængende med den praktiske Forstand og den Lidsanvendelse, som kræves for, at den Hjælp, som man ønsker at yde, kan komme paa rette Sted og til rette Tid. Man kunde sige: Sa, men saa have vi jo de forskjellige Velgjørenhedsled, Bestyrelserne for de Fattiges Klasse, Understøttelsesforeningerne og endelig Kommunalbestyrelserne. Det er sandt. Men ogsaa hos disse kan ofte en Impuls fra Lovgivningsmagtens eller Administrationens Side være nyttig og opmuntrende. Desuden er der formentlig i Lovgivningen visse Hindringer til Stede, som gjøre det vanskeligere, end ønskeligt er, for disse efter Loven bestaaende Velgjørenhedsbestyrelser at fyldestgjøre deres Opgave under ekstraordinære Forhold. Saavidt jeg kan skjønne, have desuden Kommunalbestyrelserne holdt sig noget for meget tilbage under disse Forhold. Jeg har set ganske enkelte træde frem med Tilbud til Understøttelsesforeninger om direkte Tilskud til Hjælp; men mange har jeg ikke set gjøre det, og jeg vil ogsaa indrømme, at s. Ex. Sogneraadene have en væsentlig Vanskelighed i Lovgivningen derved, at de skulle spørge det høie Amtsråd, som holder Møde en Gang hver tredje Maaned, om Tilladelse til at udrede et lille Beløb af deres Kommunekasse i saadanne paatrængende Tilfælde. Det er mig ogsaa bekjendt, at der er Amtsråd, som have knyttet en saadan Tilladelse til Betingelser, som under de nuværende Forhold, og naar Hjælp skal ydes med en større Hurtighed, ikke lade sig fyldestgjøre. Jeg siger derfor, at hvis Nogen har ventet, at Kommunalbestyrelserne mere almindelig skulde have tænkt paa at træffe særlige Foranstaltninger i denne Retning, saa have de, hvis de ikke have gjort det i den Udstrækning, som man kunde have ønsket, nogen Undskyldning i de bestaaende Lovgivningsforhold. Naar nu Forespørgslen gaar ud paa at spørge den høitærede Minister, om han agter at foretage Skridt til at støtte Kommunernes Bestræbelser i den i Forespørgslen angivne Retning, da er dette Udtryk „Kommunernes“ brugt med Willie, idet der ikke blot er sigtet til Kommunalbestyrelsernes Bestræbelser, men ogsaa til de Bestræbelser, som gjøres dels fra private Velgjørenhedsforeningers, dels fra de loobesalede Velgjørenhedsbestyrelseres Side. Vi have mere ønsket at høre den høitærede Mini-